

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXX. Diversi favores, & modi, quibus animæ contemplativæ
tractantur à Deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

est propria Angelorum: ut agnosceres, quod Verbum Divinum, sicuti est author Angelorum & hominum, ita quoque faciat, ut Angeli descendant ad conversandum cum hominibus, & ab his per charitatem quadantenus reddantur participes eorum, quae sunt ipsis propria, quemadmodum homines ascendunt ad percipendum aliquid ex ijs, quibus fruuntur Angeli. Alterum, quod hic discis, est id, quod tu ipsa experitis, quomodo in hac vita parti passu procedant, tolerantia adversitatum, & gaudium, ita ut ab invicem non separantur: quandoquidem nunquam deest crux inter Dei favores ac dona, neque crux, quam Deus immittit animabus, unquam advenit tam solitaria, ut non temperetur ejusdem Domini svavitate ac dulcedine. Id mihi dixit Sanctus Pater, quo

me plurimum est consolatus. Benedictus sit idem Dominus millies. Amen.

Postridius hoc punctum, quod Sanctus Pater Venerabilis Marine dixit, satis clarè representatur in eodem mysterio. Quid namq. aliud erat, crucem circumcinctam fuisse fascia, & subtili velo, quam quod à Deo fuerit ostensum, sagittam, quā Deus suos ferit, non esse duram, quantumvis talis appareat, cùm eam emittat ex molissimo arcu, insuperque ipsam deliniant manus Angeli ejus? Et quid esse potuit, vulnus fuisse veluti rosaceum, ac habuisse speciem cœlestis luminis, nisi ut ostenderetur, suavissimam esse dulcedinem, qua provenienti ab ipso inest cruciatui? Laudetur charitas Dei sic tractantis animas, ab Angelis ipsis, eidem servientibus.

— 50 — (+) — 50 —

CAPUT XXX.

Diversi favores, & modi, quibus animæ contemplativa tractantur à Deo.

Postquam in precedentibus Capitibus vidimus vias & curam DEI, ducentis anhelantes ad perfectionem animas, atque dispositionem, quam ab illis requirit, qui in via unitiva ad ipsum contemplandum aspirant; referemus favores, & modos, quibus Divina Majestas iisdem delibandas prebet celestes gratias, quas continet hoc manna absconditum, quod pro intimis amicis reservat, & ijs, qui omnia propter suum Deum dereliquerunt, amando illum ex toto corde, ipsique soli quam diligentissime serviendo. Etiam si autem sit verum, animam, quam vis et teneatur tendere, idque desiderare, ut se per puram contemplationem suo Deo unitat (qui omnium nostrarum ordinariarum meditationum est finis) nullatenus tamen debere affectare, vel exceptare hos singulares visionum, allocationum, revelationum, & similitum rerum favores; quandoquidem hoc desiderio praesentem demonstraret arrogantiam, & in futurum se insuperabilibus exponeret periculis, deceptionum, & illusionum diabolicarum, per-

deretque donum vera contemplationis, quod affectu fuisse: necesse nihilominus est, ut intelligat, non debere ipsam, postquam patiores jam pervicis difficultates, ac pervenit ad cognoscendum, per dulcem istum saporcm, & amandum suum Deum, remittere arcum, aut negligere, ut se disponat ad omnia, qua Deus in illa vult operari. Aliud namque est, temerarie hos speciales Dei sui favores ambire, quibus ex se ipsa nunquam esse potest digna; aliud, velle ex proposito, & ex mala sua dispositione, se ijs reddere indignam. Magnum vero et anime, quibus Deus exhibet, atque exhibebit similes gratias, percipient solatum, ubi legerint ea, que in tota hac historia fuere scripta, & præsertim que scribentur in sequentibus capitibus: videbunt enim soluta sua dubia, discussos suos timores, & usi comprobatos modos, quibus se Deus peris cordibus communicat. Nam dubio procul magnus Deus noster & Dominus voluit, in hac mirabili & prodigijsa Virgine, singularem nobis exhibere ideam, & miraculosum exemplar, unde copiosius, quam ex alijs, multos cognoscamus modos, qui in mystica Dei cum anima familiaritate solent.

Uu 3 repen-

reperi. Incipit porrò Venerabilis Marina, proponendo nobis visionem, per quam illi ostensae fuerunt deliciissime micas (in quibus, durante hac mortali vitâ, vera consistit satietas spiritus) quas anime contemplative obtinent ex mensa cœlesti; atque sic ait in quodam scripto anni sexcentesimi vigesimi quinti.

Die Sabbathi, in vigilia Pentecostes, pertransivit unam partem mei cubiculi magna diabolorum cohors, qui in unam inserti catenam se subsequebantur, & quidam ex ijs, quo quot illud spatium cubiculi capiebat, ibi remanserunt, tanquam interclusi & affixi. Mei Domini Angeli illos aspiciebant, & nec ijs quidquam dicebant, neque se movebant. Diaboli exhibebant torvos vultus, transfigurando se jam in pannos & impudentes scurtas, jam in canes & bestias, mutuò fœse cum rabie mordentes, donec tandem transirent, indeque discederent. Ego reculti ad Deum, atque cum affectus meæ animæ inciperent vehementer commoveri, abrupta ab illis, & ardens amore Divinæ Majestatis, dixi ipsi: Certè, Dómine, si totus mundus esset meus, totum cœlum, ac omnis gloria, & quidquid amplius est repe-ribile, universa tibi darem. Hæc mea oblatio magnopere placuit ipsius benignitati, & respondit mihi: Dixisti, Anima, quidquid dici potest; veni mecum, volo enim te ducere ad meum convivium. Et non concessâ mihi morâ ulteriore, fui subito ducta ad cœlestem Jerosolymam, ubi vidi instructas fuisse à Sanctis Angelis, mirâ celeritate, & singulari dexteritate, elegantes mensas, nitidissimè apparatas, ultra quām nobis possimus imaginari. Asfederunt ijs electi Dei, & vidi spiritualissimè ac secretissimè, ipsummet Deum esse cibum in eo convivio appositum, quo infinitus ille numerus spirituum, & animarum beatarum ineffabiliter oblectabatur, & sustentabatur. Observavi præterea millesinas res alias, quæ me omnes rapiebant in admirationem.

Specialiter tamen vidi discursantia sub ijs sacris mensis quædam animalcula, quasi catellos, mirum in modum venustos & gratiosos, qui omnes gerebant quasdam

inscriptions, indicantes cujusnam essent, sicuti si gratosissimus, plurimumque à quapiam magna Principe astimatus catellus melitzus, ornatus eset parvula epigraphe, significante, ipsum spectare ad Reginam. Hi formotissimi catelli colligebant sollicitissimè & velocissimè, cum ingenti voluptate, decadentes ex ea facta mensa micas: & agnovi optimè, ipsummet Deum esse, qui se quodammodo dejicbat communiturum in micas, pro hotum animalculorum alimento, atque cupedius Absolutâ cā repræsentatione convivij, prodij Angelus festinantissimè, volens eos catellos inde clām abigere: verū Divina Majestas illi dixit: Desist, mi Angele, & noli ipsos pellere, aut urgere ad abitum, ut discedant cum solatio, Angelus obtemperavit quām libentissimè, & exornavit singulos catellos quodam qualis parvo torque, & corollā, quā ratione illis fuit satisfactum, & evaserunt pulchriores. Continuò advenetunt multi Angeli Dei, & magno cum gaudio, ac solatio singuli sustulerunt suum catellum in ulnas: atque vidi, quomodo ipsis blandientes, cosdem deferrent ad terram.

Considerabam ista omnia oblate, scens pariter & gaudens, bene verò intelligebam, non potuisse veras esse bestias, quibus Deus cessisset in alimentum: non poteram tamen sufficienter agnoscere, qualēnam forent animæ, aut quale mihi eo modo repræsentaretur mysterium. Tunc mihi id Deus per suam miliecclesiasticam manifestavit, instruendo me, offerens mihi ab ipso fuisse in ea specie animas contemplativas, degentes in hoc mundo, quæ magnâ curâ & vigilantiâ conantur placere suo Deo, à quo sustentantur cœlesti cibo, cùm non sit alia ipsarum famæ, quam ut cognoscant Divinam ejus Majestatem, & nauseent quæcumque illis bona & oblectamenta terra potest præbere. Deus autem, qui pro summa sua misericordia, fùit inquit, a quo tam fideliter queritur, fùnit inveniri, impertitur illis in hoc exilio nonnullas micas solitorum ac deliciarum, quibus Beati abundantanter in patria perfunduntur, ad quam hæc animæ contemplativa

suo modo per contemplationem ascendunt, & unde rursus videntur descendere ad terram, quando, deducēt à suis Angelis Custodibus, revertuntur ad opera externa, concernentia divinum ipsius obsequium, & sic se disponunt, atque consequuntur majora merita, ut frequenter & gloriosius ascendant. Benedicta sit Divina Majestas in aeternum. Amen.

Post duos ab hac visione menses, idem Magnus Dominus manifestavit Venerabilis Marina modum, quo immensa ipsius liberalitas exquiris vias, quibus, contrahendo & restringendo sua beneficia, efficiat, ut exigua nostra capacitas illis amplius frui possit, docuitque eam, cur se tam saepe ardentissimā charitate puris animabus communicit. Hoc scriptum est plenum coelesti sapientiæ, in quo Venerabilis Marina sic loquitur.

Intenta eram orationi usitato meo modo, & constituta in conferta mihi semper praesentia Dci. Quanquam autem sereno esse & pacato corde, anima tamen non carebat suis solitus timoribus, dum ex una parte se consideraret, quam esset indigna, & ex alia, quam admirandas à suo Domino obtineret gratias. Abrepta igitur ab affectibus inde provenientibus, dixi Divina Majestati: Mi Deus, & mi Domine, quomodo me permittis occupari à timoribus, quibus angor? Anima mea, respondit mihi benignissimè Dominus, non veris, non esse conveniens, ut hæc vita mortalís transfigatur absque aliquo timore. Sufficiat tibi, Marina, omnia quæ in te peraguntur, esse meas veritates, sicut tibi constat. Omnino, subjunxi ego, cum humili & amoris plena gratiarum actione, hoc mihi, mi Deus ac Domine, sufficit, & quidem abunde, neque à te aliud peto, quam ut cognoscam tuas veritates, atque id assequear, ut tibi placiam, adimplendo in omnibus tuam sanctissimam voluntatem, etiam si vivam afflita, quod est verum: considera tamen, mi Domine, posse videri incredibile mundo, me ex tua manu hujusmodi consequi favores & gratias. Noli propterea affligi, dixit Divina Majestas: Icis enim, quid tibi alias hac de re dicimus, permitte me respondere, quia mi-

hi id incumbit facere, & hujus rei rationem reddere.

Mea anima est mirata hoc dictum, & codem amoris affectu flagrans, quo ante, replicui: Quid dicis, mi Domine, quid dicas? Habésne forsan, aut habere potes superiorem, cum sis Deus immense maiestatis, infinitè sapiens & potens, à quo dependent, & ad quem summo feruntur defiderio omnia? non profectò. Quando quidem ergo hæc aeterna est, & infallibilis veritas, quid significat, quod, mi Deus, dicas, à te reddendam esse rationem? Ita Marina, dixit Dominus, ita reddam rationem, vetumtamen non alteri, quam mibi ipse. Scias velim, à mea infinita bonitate taliter puris & mundis animabus præstati beneficia, ut, dummodo ipsæ cooperentur, æstimando acceptas gratias, proficendo & crecendo in virtutibus, quærendo in omnibus meum Divinum beneplacitum, & intensis affectibus suspirando ad assequendam meam voluntatem, & cognoscendas meas veritates, nè errent in meo obsequio, jam illas eadem bonitas reddat habiles, ut possint coram mea Divinitate, & me Justitia, à me certa ratione exigere, ut respondeam pro veritatis, quibus ipsas instruxi, & pro gratijs, quas illis præstavi, quod credantur ad majorem meam gloriam, ac approbentur à mundo; atque nè favores, quos ijdem specialiter directos ad communem proximorum utilitatem exhibui, ullatenus scandalum pariant.

Post hæc verba dicta à Divina Majestate, vidi quod eo ipso in loco, in quo idem magnus Dominus erat, cœperit coruscare grandis stella, instar pulcherrimi Phosphori, evibrans lucidissimos radios, qui ferientes suis extremitatibus totam meam animam, & pectus, manus ac pedes miserabilis corporis, me inceperunt divinâ suâ virtute petrare ad se, ducentes me paulatim, donec superior pars meæ animæ quasi intimè penetraret illam venustissimam stellam, quæ mihi genuinè videbatur representare magnitudinem Divinæ Essentie. In hoc raptu anima penitus suspensa, trubebatur ineffabilibus bonis.

Quando

Quando ad me redij, postquam demissis & amantibus affectibus rogavissem Deum, ut eohiberet tam prodigiosarum gratiarum in me hic viventem profluentium torrentem, quæsivi ex Ejus Majestate: Dic mihi, mi Deus & Domine per temetipsū, quomodo, cùm sis infinitus & immensus, te hac vice volueris demittere & restringere in formam stellæ? cur id fecisti, mi Domine? Anima, respondit Divina Majestas, hoc facio, ut me possis complecti, totumque tuum sinum implere & vacuitatem, secundum tuam capacitem. Dū anima me suo modo in propria mea magnitudine & majestate cognoscit, ideoque intensis affectibus me stringere ac amplecti desiderat, & non potest, vehementer paupercula angitur & affligitur; unde mea immensa caritas interdum facit, ut me ipsum contraham & coarctem, quasi me adaptando ad mensuram animæ, quo facto ipsa deludit suam aviditatem, sicutq; suam fallit, ac si me quodammodo totum complectetur.

Hoc Domini responsum magnâ meam animam affectit admiratione, multoque amplius favissimus modus familiaritatis, quâ mihi id dicebat: & cùm ipsum rogavisse, nè suos pretiosissimos thesauros tantopere erga me, adeò illis indignam, prodigeret, subjunxi: Domine mi Deus, scisne forsan, cui loquaris? Novi equidem bene, id te, mi Domine scire. Cùm igitur cognoscas, qualis sim, quomodo mecum tam amanter agis? dic mihi id per tuam bonitatem. Tum Dominus eadem gravissimâ benignitate, quâ prius, mihi denuò respondit: Ecce Anima, quidam è meis Teologis dicunt, animam, dum existit in gratia, satis esse dispositam, ad measumendum quotidie in Sacramento, & dicunt bene, loquendo indistincte & genericè, nam si particularis quispiam casus spectetur, id nequaquam convenit fieri: gravis enim est irreverentia, impudentia, ac temeritas, quòd anima non gerens seriam majoris sui profectus curam, neque habens passiones suas mortificatas, cum cæteris requisitis præparationibus, velit ad me tam frequenter accedere. Quo ta-

men non obstante illi suam rationem existimat esse sufficientem, ad concedendam quotidianam Communionem sacram. Quapropter quantò rationabilius, meæq; bonitati conformius erit, ut ego me mundæ & puræ animæ, semper versanti in mea præsentia, & exoptanti ac desideranti efficaciter mihi placere, qui omnium ipsius cogitationum est finis & scopus, tam familiariter communicem, eam illuminem & instruam, meásque ipsi manifestem veritates? Profectò non excedo modum, spectatâ meâ bonitate, & amore, quo bimiles animas diligo, nec non eo, quo illæ mihi respondent, cùm sint mihi tam fidèles. Hæc est responsio ad tuum dubium. Nunc vale, & quiesce in me. Humiliavi me, & fui delibera solatio, dum audirem hunc magnum Dominum, qui in æternum laudetur. Amen.

Modum illum, quo se Deus communica anima, coarctando se, ut se ejus capacitas attemperet, Divina Majestas alias Venerabilem Marinam docuit, quemvis expoñit.

Decimâ sextâ Februario, anno sexcentesimo vigesimo quinto, quo fuit Dominicâ prima Quadragesimæ, dum mediterrer mysteria Evangelij ejus diei, & multum mirarer, voluisse Divinam bonitatem pro nostro exemplo, ut Filius Dei post tam diuturnum jejuniū pataretur fami, atque tentationes diaboli, quo docemur contra ipsum pugnare, eundemque vincere, fui abrepta ad eum statum, in quo mea anima his diebus plerumq; refatur, & perpendit imminutatem ac magnitudinem infinitam Dei, ut agnosca, semper superesse infinites plura intelligenda, unde indicibilibus exardecit derijs, ut plura percipiat. Interea mox fui à Domino dictum: Adverte, quòd bonus sit eum, qui friget, accedere in propinquata distantia ad ignem, ut calcifaciat corpus, & visum pulchritudine flammæ exhibeat; si verò ingrederetur in ignem, illa commoda perderet, atque aduret. Consistens in litore matis, fructus fuimus aurâ, & amoenâ aquæ aspectu; sed illud vellet intrare, submergeretur. Ita contingit animabus in statu hujus vir-

Eze.

Expecta autem modicum, & videbis aliquid. Conspexi mox Angelum eximiam excellentiam, majestatis ac potentiae, & significabatur mihi, ipsum esse, atque vocati magni consilij Angelum. Juxta eundem erat alius Angelus speciosissimus, priore tamen longe inferior. Vidi quoque immensum mare limpidissimarum aquarum coelestium, & quasi inauratarum, quarum species erat pulcherrima, & supra modum jucunda. Apprehendit me ille summus Angelus, demersique in eas aquas, & quantocuyus extraxit, ac elevavit ad quendam lucem, quæ apparebat quasi naturalis, quanquam inaccessibilis: dum verò eam contemplarer, demersit me secundò, statimque eadem celeritate extraxit, elevando me ad aliud, non materiale, sed intellectuale lumen, ubi me Deus absque figuris multa de seipso & stupenda edocuit: deinde tertio me demersam extraxit, sic ut prioribus duabus vicibus, ad aliud lumen pariter intellectuale, quamvis multo superioris ac subtilius, in quo mihi tot, atque talia manifestavit, ut sicut parvum vas impletur, si in illud infundatur magna copia aquæ, & potior ejusdem pars effluit, ita etiam non potuerim capere tantum lumen, sicutque in eo quodammodo submersa & perdita, tametsi non sine cognitione earundem rerum, quamquam ita, ut ego illam nesciam explicare. D^eUS, qui novit, qualiter id fiat, nobis largiatur gratiam, ut estimemus ipsius dona, siisque bene utamur. Finita hac visione me reperi juxta Divinam Personam Iesu CHRISTI Domini nostri, qui me magnâ favitate reduxit ad meum angelum, mihique manifestavit, se fuisse cum supremum Angelum, qui mihi illa admirabilia monstraverat.

Ante paucos dies mihi alia occasione, de hoc eodem arguento, quod se videbilet Deus coactet, atque non totum animabus, ob ipsarum incapacitatem, communiceat, cogitanti dixerat hæc verba, ut solaretur mea ardentia desideria: Martina, ne te affligas: Si enim cuiusdam, qui debili esset ac brevi prædictus visu, daretur grandis thesaurus omnium divitiarum

Vita Mar. de Escob. Pars II.

mundi, ut totius fieret dominus, ac tamquam talis ab eo possideretur, quamvis ipsum totum non posset tam clarè videre, quam alius, qui polleret acuto visu & clero, non propterea tamen minus esset illius dominus: ita h^ec, etiam si non videoas, neque percipias omnia bona, quæ tuæ animæ proponuntur, non ideo illa minus possides. Benedictus sit tam bonus Dominus, qui tantâ familiaritate agit cum suis pauperibus creaturis. Amen.

Eodem anno, octavâ Maj, mihi Dominus dixit: Veni tecum Soror, & ostendam tibi hortum, quo meliorem tuâ vitâ non vidisti, ibisque tibi instruam deliciissimum convivium. Fui statim à Divina Majestate ducta ad cœlum, & collocata in pulcherrimo ac amoenissimo horto, qualem nec imaginatione possumus aseque: ubi mihi Dominus spectanda exhibuit tam grandia, adeò plena majestate & gloriâ, ut præ magna admiratione & gaudio ipsi dixerim: Istene, mi Dominus, est hortus: hæc est consummata beatitudine. Angeli subito intruxerunt in medio illius gloriösi horti mensam parvam, sed plenam splendoribus gloriae, superposita mappâ, & elegantissimis mantibus. Ad unam mensæ partem assedit Sacratissima Persona Spiritus Sancti, in figura humana: sed illa imago mihi statim disparuit, atque idem Dominus, ibi spiritualissime existens, mihi repræsentavit suum Divinum Esse, ad quam repræsentationem explicandam, licet eam anima cognoscat, clarissimeque intelligat, impossibile est verba reperire. Allata deinde fuerunt spiritualissima fercula, ex quibus mihi idem Divinus Spiritus porrexit tres buccellas, proferendo nonnulla verba, quæ ego non intellexi, & interponendo moram inter unam & alteram buccellam, acsi expectaret, ut una priùs stomacho incorporaretur, quam altera. Quâ ratione id fiat, dicere necio: constat mihi tamen certò, quod mea anima in una buccella perceperit saporem Dei, in altera luminis & cognitionis ejusdem Dei, atque tertia fuerit talis, tanquam si mihi integrè fuisset datum totus Deus. Tum mihi Dominus di-

xit : Confertur tibi denuò magnum do-
num sapientiae, & cognitionis divinæ. Eo
ipso momento fui correpta illo fvatissimo
sonno spirituali, de quo sum toties locu-
ta, ubi anima quievit, & cum magna pa-
ce ac serenitate est fructa ineffabilibus bo-

nis : postea verò me sibi DEVS univit at-
tissimâ unione, in qua aliquamdiu per-
mansi, donec mihi redditia me reperi in
meo cubiculo. Benedictus sit hic magnus
DEVS. Amen.

• S-O-(+)O-S•

CAPUT XXXI.

Prosequitur eandem materiam.

Eriā quintā decimā quin-
tā die Maij, & in Octava Ascensionis, dum gravissi-
mè affligerer doloribus
pectoris & stomachi, ve-
nerunt ad me ijdem isti
Domini Angeli, dixeruntque mihi cum
fvari quodam imperio : Sotor, veni nobis-
cum ; & statim me, quin id possem evita-
re, duxerunt ad cœlestem Jerosolymam,
ac præsentaverunt Divinæ Majestati, quæ
ipsis dixit, ut me circumducerent per eam
beatam patriam, quò modicū illius a-
spectu exhilararer, ac refocillarer. Ità fa-
ctum est. Duxerunt me per plateas, & fo-
ra pulcherrima cœlestis civitatis, ubi quid
videatur gloriæ & pulchritudinis proflus
diversæ ab omni eo, quod poteſt concepi-
re imaginatio, impossibile est recensere.
Postquam autem in id fuisset impensum
nonnihil temporis, rufus me deduxerunt
ad meum angulum.

Ibi captâ modicâ quiete, audivi hos
meos Dominos Angelos dicentes : Divi-
nus Sponsus venit ; quo auditio elevavi o-
culos animæ, & vidi (prout id tunc re-
præsentatur) in cœlo Dominatorem Dei
Spiritum fese movere, & cœlos, obreve-
rentiam illius immensa Majestatis concu-
ti, tantumque in tota ea aula fieri motum,
& quasi strepitum, significativum adora-
tionis & venerationis, ut non suppetant
verba, quibus id declaretur. Eo ipso tem-
pore conspexi pulcherimum ex cœlo de-
scendentem, atque me versus motu len-
to & gravissimo venientem Solem, quem
comitabatur innumerabilis exercitus glo-
riosorum spirituum, quorum multi inser-

viebant illi Divino Soli, quasi vice umbel-
la, alij loco throni, & alij fungebantur
quodammodo munere stipatorum ac af-
feclarum hujus Domini, omnesque sum-
ma cū reverentia protestabantur, se ipsius
esse servos. Illuminata cœlitus bene in-
tellexi, hunc Dominum non esse Sacra-
tissimam Personam Sp̄iritus Sancti ; non
agnovi tamen tum, quænam alia Per-
sona esse posset. Idem Divinus Sol mihi
appropinquavit, atque evibando luci-
dissimum & acutissimum radium, tan-
tum corripuit meum pectus & cor, ut ipsa
quoque natura sustinuerit dolorem. Pro-
dierunt deinde alij quatuor radij, qui per-
strinxerunt meos pedes & manus, ubi ge-
ro sacra stigmata, eundem mihi impre-
mentes dolorem & cruciatum, quo pote-
tadius afficerat cor, ita ut retinerem in
omnibus ijs partibus quandam veluti do-
lorificam palpitatem, quæ aliquamdiu
duravit. Tunc denique cognovi esse se-
cundam Personam Beatissimæ Trinitatis,
quæ mihi specialiter hanc præfiterat grati-
am, & in ea figura Solis fese occultando
comparebat. Cū eadem vtrò majestate
& comitatu, ac descendenterat, rediit ad
cœlum.

Remansi sola, semper tamen in illa mea
solita præsentia Dei, & sic orando me ad
ipsum converti, dixique illi : Quid etsi ho-
mi Deus ? Profectò gratiæ, quas minime pe-
cas, sunt adeò frequentes, ut dubitari
possit, an tu illarum sis author. Respon-
dit mihi tum Dominus quām benigni-
mē : Dic Anima, quis propter omnes ha-
mines in virginis MARIA vesceribus ha-
mo factus est. Filius Dei, Domine, dñe

Bon